

PREZENȚA NECUNOSCUȚĂ A LUI DUMNEZEU

Topeka - Kansas

Înainte ca mulțimea să crească, vom încerca să ne grăbim și să lucrăm cu toții pentru un singur scop, și anume: să recunoaștem prezența lui Isus Hristos. Vedeți? Dacă El este prezent, totul este în ordine. El a făcut Cuvântul și este aici ca să-L confirme dovedind că *„Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.”*

Noi L-am văzut aseară la lucru, l-am văzut infailibilitatea și vrem să-L vedem așa seară de seară, zi după zi și an după an. El nu a vestit niciodată ceva fără să fie de fiecare dată desăvârșit și la țintă, indiferent despre ce era vorba și când urma să se întâmple. Cum s-a putut aceasta? Câți dintre cei care cunosc această slujbă, știu că acesta este adevărul? (Adunarea spune: „Amin.”) Așa este. De fiecare dată s-a întâmplat la fel, fără să conteze cât părea de imposibil, și aceasta pentru că El este Dumnezeu! O, dacă am înțelege și am lua acest lucru în considerare

Noi mai petrecem încă puțin timp aici. Dacă nu mă înșel, o zi sau două și trei nopți, iar serviciul de încheiere cred că va avea loc duminică după-amiaza. Vom încerca să încheiem duminică după-amiaza pentru ca păstorii și toți ceilalți să se poată întoarce la bisericile lor, fiindcă nu dorim să vă ținem departe de bisericile voastre. Dimpotrivă, dorim să mai adăugăm puțin la biserica voastră și să vă ajutăm să primiți mai multă credință în Dumnezeu, ca să-L puteți sluji în biserica voastră. Vedeți? Noi nu dorim să închidem ușile bisericii voastre, ci dorim să stați acolo și încercăm să vă ajutăm și să vă încurajăm. Adevărul este că trezirea nu înseamnă să adaugi ceva la o biserică, ci înseamnă să trezești ceea ce ai deja. Așa este.

Într-o zi am stat pe malul lacului Michigan și am privit cum apa era foarte săltăreață din pricina vântului și scutura bărcile de pe ea. Privindu-l, mi-am zis: „Ce

se întâmplă? Lacul are o trezire.” Aceasta este! El sare și se scutură. De ce? Pentru că vine peste el un vânt puternic. Apoi m-am gândit: „În acest lac nu este nici măcar o picătură de apă în plus față de zilele când apa lui este liniștită. Nu este mai multă apă, ci este doar agitată. Ei bine, dar de ce este agitată?” Știți ce face agitația apei? Scoate toată murdăria din ea și o lasă pe mal.

Și noi avem nevoie de așa ceva, și anume: să spălăm necredința și s-o aruncăm pe mal. Dați prioritate și importanță Cuvântului lui Dumnezeu! De aceasta avem nevoie noi acum: de o trezire care să spele toată necredința, toate impuritățile, toate superstițiile și așa mai departe. Ieșiți afară să vedeți că Dumnezeu este încă Dumnezeu! De aceea avem noi treziri.

Domnul să ne ajute în timp ce ne apropiem să citim un text scurt, și fie ca El să binecuvânteze citirea Cuvântului Său din **Matei 12.38-42**.

Mesajul meu din seara aceasta este intitulat: „**Prezența necunoscută a lui Dumnezeu.**” Aseară am vorbit despre faptul că „*Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.*” Dar dacă El este Același, prezența Lui este necunoscută.

Haideți să citim împreună:

„Atunci unii din cărturari și din farisei au luat cuvântul și l-au zis: „Învățătorule, am vrea să vedem un semn de la Tine!”

Drept răspuns, El le-a zis: „Un neam viclean și preacurvar cere un semn; dar nu i se va da alt semn, decât semnul prorocului Iona.

Căci, după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecul chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului.

Bărbații din Ninive se vor scula alături de neamul acesta, în ziua judecății, și-l vor osândi, pentru că ei s-au pocăit la propovăduirea lui Iona; și iată că aici este Unul mai mare decât Iona.

Împărăteasa de la miazăzi se va scula alături de neamul acesta, în ziua judecății, și-l va osândi, pentru că ea a venit de la marginile pământului ca să audă înțelepciunea lui Solomon; și iată că aici este Unul mai mare decât Solomon.”

Prezența Lui necunoscută! La ce s-au gândit oamenii aceia? Dumnezeu a venit întotdeauna în felul acesta. Când a venit pentru prima dată aici, Isus a spus: „...voi zidiți mormintele prorocilor, împodobiți gropile celor neprihăniți.” (Matei 23.29). Vedeți, se întâmplă ceva ce trece pe lângă oameni, pentru că Dumnezeu Se ascunde de ochii celor înțelepți și Se descoperă pruncilor. Isus i-a mulțumit Tatălui pentru că a făcut un astfel de lucru. Vedeți? El trece pe lângă oameni și ei nici nu știu aceasta.

De exemplu, voi, catolicii care sunteți în seara aceasta aici, vă amintiți de Ioana d'Arc, care a trăit cu câțva timp în urmă în Franța și a condus revoluția din acea țară. Ea a fost o slujitoare adevărată a lui Hristos. Dar ce a făcut biserica cu ea? A declarat-o vrăjitoare și a ars-o pe rug pentru că avea vedenii și era duhovnicească. Câțiva ani mai târziu, ei au aflat că femeia aceea fusese o sfântă. Desigur, după aceea ați scos din morminte trupurile preoților care o condamnaseră și o arseseră pe rug, și le-ați aruncat în râu. Desigur, voi ați făcut o mare penitență (pocăință) dezgropând trupurile acelor preoți.

Ce s-a întâmplat în zilele profeților? Oamenii au făcut același lucru. Ei nu i-au recunoscut decât după ce slujba lor s-a încheiat și au plecat de aici. Abia atunci recunoșteau că ei fuseseră profeți.

Isus a venit pe pământ, fiind însoțit de Tatăl, Dumnezeu. El a spus: „*Eu și Tatăl una suntem. Tatăl Meu locuiește în Mine și nu Eu fac aceste lucrări, ci Tatăl Meu. Dacă*

nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți.” (Ioan 10.30,37).

Când El a fost pe pământ, cam unul din nouăzeci de oameni au știut de existența Lui în acel timp, deși El era Mântuitorul lumii. Ei n-au recunoscut niciodată Cine era El, nici măcar biserica sau oricine altcineva. L-au răstignit și L-au îngropat, dar El S-a ridicat a treia zi, înainte ca ei să afle Cine era El.

Aceste lucruri vin și pleacă, dar oamenii nu le recunosc decât atunci când totul este trecut, pentru că nu se potrivește cu teologia lor și cu timpul acela. Vedeți? Ei trăiesc întotdeauna în lumina altei epoci.

Astfel, iudeii nu L-au acceptat pe Isus pentru că trăiau în lumina Legii. Când a venit Isus, nu a fost în contradicție cu Legea, ci a venit s-o împlinească. Totuși, ei nu au putut să-L accepte pentru că mesajul Lui nu s-a potrivit cu crezurile și tradițiile lor. Vedeți? El nu a venit cum au spus tradițiile lor și nu le-a ținut. El i-a supărat cu adevărat când a rupt acele tradiții și a făcut lucruri care erau în opoziție cu ceea ce credeau ei, așa că s-au gândit că vrea să le rupă bisericile. Ei n-au putut să-L primească din cauza mesajului Său, dar noi știm că astăzi El a venit exact în linia profeției lui Dumnezeu.

Acest lucru se poate întâmpla din nou, iar noi nici nu vom ști. Îmi imaginez că dacă El ar apărea în seara aceasta, ar fi atât de deosebit de ceea ce avem în școlile și seminariile noastre, încât foarte puțini ar recunoaște ce se întâmplă. Dar El a spus cum va veni.

Isus a fost identificat de Scripturi, dar cărturarii și fariseii aceluși timp nu L-au putut identifica. De ce nu L-au putut recunoaște? Pentru că au încercat să-L verifice cu alte metode. Dar El le-a spus: *„Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.”* (Ioan 5.39). Vedeți? El a venit cum spuneau Scripturile, dar ei și-au închipuit că atunci când va veni Mesia, El ar trebui să facă ceea ce a făcut Moise sau Noe, și să construiască o arcă sau ceva asemănător.

Motivul pentru care El a venit așa, a fost ca să nu fie recunoscut de ei. Tradițiile lor nu i-au învățat așa ceva, așa că oamenii au fost atât de confuzi încât nu au știut ce se întâmpla.

Vă întrebați dacă acest lucru s-ar putea întâmpla din nou și astăzi? Mă întreb dacă ar fi diferit de tradițiile care ne-au învățat. Acest lucru ar putea veni, iar noi nici măcar nu am ști decât după ce totul va fi trecut. Cam așa va veni.

Știați că atunci când a venit în scenă Ioan Botezătorul, despre el se vestise încă din cartea lui Isaia, cu sute de ani în urmă? Isaia a profetizat cu opt sute de ani înainte de venirea lui Hristos. Știați că Ioan a venit exact cum au profetizat Isaia și Maleahi, dar nici măcar apostolii nu au recunoscut acest lucru? Matei 11 spune că atunci când Ioan era în închisoare, l-a trimis pe unul din ucenicii săi la Isus ca să-L întrebe dacă era El Mesia sau trebuia să aștepte pe altul.

Isus nu le-a dat ucenicilor lui Ioan o carte despre cum să se comporte în închisoare sau ce fel de caracter trebuie să aibă, ci le-a spus: „Stați pe aproape și observați ce se întâmplă, apoi mergeți și spuneți-i lui Ioan ce ați auzit și ce ați văzut.” Aceea era dovada că El era Cuvântul. Țineți minte că Cuvântul vine întotdeauna la profet. Noi știm cu toții aceasta, pentru că Dumnezeu nu face nimic fără să arate mai întâi profetilor Săi. Acesta este motivul pentru care Cartea Apocalipsei sau Descoperirea lui Isus Hristos este plinătatea deplină a lui Hristos înaintea noastră. El trebuie să trimită acum pe cineva care să confirme acea Carte, să o descopere, să deschidă Pecețile și așa mai departe. În ce privește însă o mai multă descoperire a lui Hristos, ea este deja recunoscută aici. El este plinătatea acestei descoperiri. Deci, fiți atenți! Cuvântul vine întotdeauna la profet.

Priviți-l pe Ioan cum stătea în apă, vestind că Mesia era deja printre ei. El a spus: „...în mijlocul vostru stă Unul pe care voi nu-L cunoașteți. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.” (Ioan 1.26; Matei 3.11). Să țineți minte că El stătea chiar acolo, printre ei, dar ei nu L-au recunoscut. Așa spune Biblia. Apoi, într-o zi când Isus a venit din nou printre ei, Ioan L-a recunoscut și a spus: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.” (Ioan 1.29). Înainte de a fi recunoscut de cineva, El a

venit la profet; El era Cuvântul, iar Ioan era profetul.

Îmi amintesc de bătrânul meu învățător baptist care mi-a spus:

„Știi ce s-a întâmplat? Isus l-a botezat pe Ioan.”

„Nu cred aceasta,” i-am răspuns eu.

„Ba da. Ioan nu era botezat. El a venit să predice și să boteze, dar nu a fost nimeni vrednic să-l boteze pe el, de aceea l-a botezat Isus.”

„Nu știu aceasta.”

Apoi, într-o zi când eram în camera de studiu, Duhul Sfânt a venit și mi-a descoperit cum a fost. Priviți! El a pășit în apă, iar Ioan l-a zis: *„Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine?”*

Drept răspuns, Isus i-a zis: „Lasă-Mă acum, căci așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit.” (Matei 3.15-16). Vedeți, Cuvântul a venit la profet în apă. Apoi, când a fost botezat, Duhul Sfânt s-a pogorât peste El, dar nu l-a văzut toată lumea, ci doar Ioan.

Îngerul Domnului poate fi prezent în seara aceasta printre noi și să nu fie văzut decât de o singură persoană.

Steaua, Lumina pe care au urmat-o cei trei magi s-a arătat pe cer și putea fi observată de fiecare observator, dar cu toate acestea nu a fost văzută decât de ei. Nimeni altcineva nu a văzut-o, pentru că era trimisă doar pentru ei. Vedeți? Numai

ei au văzut-o, numai pentru ei a fost reală.

Când Lumina, Stâlpul de Foc, l-a lovit pe Pavel pe drumul Damascului, el a recunoscut că se afla în prezența lui Dumnezeu. Acel evreu nu ar fi numit nici un alt duh, „Doamne”, dacă n-ar fi știut sigur că era Același Stâlp de Foc care i-a condus pe copiii lui Israel afară din Egipt. De aceea l-a zis: *„Cine ești Tu, Doamne?”*

„Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești? Eu sunt Isus.” (Fapte 9.4-5).

Isus a spus: *„Eu vin de la Dumnezeu și Mă întorc la Dumnezeu.”* (Ioan 13.3). El a fost Stâlpul de Foc care l-a condus pe Moise în pustie, apoi s-a întors înapoi.

Pavel a fost lovit de Lumina aceea, pe drumul Damascului, dar niciunul din cei care-l însoțeau nu au văzut Stâlpul de Foc. Pentru el însă, a fost atât de real încât a orbit și a trebuit să fie dus de mână până pe strada numită „Dreaptă” din Damasc.

Anania, un proroc din Damasc, a avut o vedenie și s-a dus să-și pună mâinile peste el. Astfel, Pavel a primit Duhul Sfânt, solzii de pe ochii lui au căzut și a putut vedea din nou. Pentru el întâlnirea cu acea Lumină a fost atât de reală încât a orbit, deși niciunul din cei care-l însoțeau nu au putut vedea nimic.

La fel este și în seara aceasta. Aici este cineva care poate să-L aducă pe Dumnezeu în scenă, iar ceilalți nu știu nimic despre prezența Lui. Să Îl recunoașteți pe Dumnezeu!

Când a venit Isus pe pământ și a împlinit semnele pe care spune Biblia că trebuia să le împlinească, ei nu au putut să-L recunoască pentru că nu era în acord cu tradițiile lor. Dar El nu trebuia să vină și să facă lucrările pe care le făcuse Moise, ci trebuia să fie născut din fecioară. Conform Deuteronom 18.15, El trebuia să fie un Profet, și ca urmare a făcut acele lucrări și semne.

Iudeii au privit întotdeauna după semne, pentru că au fost învățați să nu se bazeze niciodată pe cuvântări intelectuale, ci pe semne. Iudeii știau foarte bine aceasta, iar grecii căutau înțelepciune.

Astfel, oamenii aceia l-au zis: „*Rabi* sau Stăpâne, *arată-ne un semn.*” Ei voiau să știe. El le arătase un semn, dar ei doreau un altfel de semn. El nu putea face însă alt semn decât pe cel al timpului Său.

El face aceasta și astăzi, așa că această turnare a Duhului Sfânt este semnul venirii Lui în această epocă, după cum a promis.

Ei doreau un semn, dar deși El le dăduse deja semnul biblic, voiau un alt semn. Din cauza aceasta sunt oamenii de astăzi atât de confuzi. Răpirea poate avea loc oricând, dar gândiți-vă ce lucru trist va fi pentru mulți!

Haideți să ne întoarcem în locul în care Ioan și-a trimis ucenicii ca să îl întrebe pe Isus dacă era sau nu Mesia, iar El a făcut multe lucruri în acel ceas. După ce ucenicii au plecat să-i spună lui Ioan ce văzuseră și auziseră, Isus s-a întors spre cei prezenți acolo și le-a zis: „Ce v-ați dus să vedeți în pustie? Ce v-ați dus să vedeți când predica Ioan? Un om îmbrăcat în haine moi? Cei ce poartă haine moi sunt în palatele împărătești. Ei îngroapă morții, sărută copilașii, căsătoresc tinerii și așa mai departe. Ei nu știu să mânuiască Sabia cu două tăișuri. Atunci ce v-ați dus să vedeți? O trestie clătinată de vânt? Pe unul care dacă un grup îi oferă mai mulți bani, se duce acolo în loc să meargă unde l-a chemat Domnul? Ioan nu era un astfel de om. Putea cineva să-l amăgească spunând: „Îți voi da mai mult dacă negi ceea ce înveți și iei altceva?” Nu, pe Ioan nu! Atunci ce v-ați dus să vedeți? Un profet? Eu vă spun că este mai mult decât un profet. Dacă puteți primi aceasta, el este cel despre care a spus profetul: „*Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea...*” (Maleahi 3.1).

Într-o zi, ucenicii l-au întrebat: „*Oare de ce zic cărturarii că întâi trebuie să vină Ilie?*”

Drept răspuns, Isus le-a zis: „Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie și să așeze din nou toate lucrurile.

Dar vă spun că Ilie a și venit, și ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el ce au vrut.”

*Atunci ucenicii au înțeles că le vorbise despre Ioan Botezătorul.” (Matei 17.10-13).
Vedeți? Acei apostoli aleși nu au putut vedea cine era el; nu au putut vedea că era Ilie.*

Fiți atenți! Venirea Domnului se va petrece în taină. Astfel, Isus a spus: „Vă spun că, în noaptea aceea, doi inși vor fi în același pat, unul va fi luat, și altul va fi lăsat;

Doi bărbați vor fi la câmp: unul va fi luat, și altul va fi lăsat.” (Luca 17.34-36).

În fiecare zi dispar sute de oameni de pe fața pământului și nu le ține nimeni socoteala. Astfel, într-una din aceste zile, oamenii vor putea spune: „Vrei să zici că am intrat în perioada necazului? Păi, am crezut că biserica va pleca înainte de începerea necazului!” Oamenii nu-și dau seama și nu înțeleg că răpirea poate avea loc fără ca ei să știe ceva despre aceasta, pentru că plecarea Bisericii este tainică.

Gândiți-vă că oamenii vor continua să predice, spunând că sunt salvați; vor continua să aducă membri în biserică, vor construi biserici și vor face la fel ca în zilele lui Noe, fără să știe că răpirea a avut loc deja. „Ea va avea loc, iar ei nu vor ști nimic de aceasta.” În fiecare zi dispar sute de oameni de pe pământ și nimeni nu știe unde s-au dus și ce s-a întâmplat cu ei. Această dispariție poate fi răpirea.

Prieteni, faptul că suntem membrii unei biserici sau ceva de felul acesta, nu înseamnă mare lucru. Voi trebuie să vă înconjurați cu armura Lui; trebuie să luați întregul Cuvânt al lui Dumnezeu, să țineți de El și să vă lăsați de toată purtarea aceasta de Hollywood. Hollywood-ul sclipește, pe când Evanghelia strălucește prin

umilință.

Dumnezeu nu este în toate aceste lucruri mărețe și sofisticate pe care le vedem. El vine în umilință, în blândețe și modestie, și trece pe lângă toate acestea. Voi puteți vedea toate acestea dacă sunteți în concordanță cu Cuvântul. „*Cine are urechi, să audă ce zice Bisericii Duhul,*” ceea ce a fost identificat astăzi.

El S-a identificat pe Sine în mod corect pentru credincioșii din acea zi, celor care caută acest lucru. Uitați-vă la Petru și Andrei; uitați-vă la Natanael care nu a avut nici o întrebare în minte; uitați-vă la femeia de la fântână care n-a avut nici o întrebare.

Dar fariseii L-au văzut făcând acele lucruri, apoi L-au numit „Beelzebul, un diavol.” Lucrările erau gata făcute, iar ei trebuiau să răspundă în fața adunării lor, așa că singurul lucru pe care puteau să-l facă era să-L numească „un duh necurat.” Beelzebul era un diavol, un ghicitor sau așa ceva. Oricine știe că ghicirea este de la diavolul, dar El era Cuvântul care cunoștea tainele inimii și dovedea că era Profetul care trebuia să se ridice în acea zi, Profetul Mântuitor, dar când El a făcut acest lucru, biserica din acea zi L-a numit „Beelzebul.”

Vedeți? El le-a spus: „Voi sunteți orbi și conduceți alți orbi.” Nu intră nici ei și nu îi lasă nici pe alții să intre. Noi vrem să aflăm astăzi Adevărul; trebuie să știm Adevărul. Este El Același? Este El aici ca să împlinească ceea ce a promis că va împlini? Cercetați Scripturile și vedeți ce trebuie să facă El astăzi.

Martin Luther nu putea merge mai departe cu mesajul lui Wesley pentru că s-au organizat și ca urmare s-au oprit acolo. Luther a ieșit din biserica catolică, fiind punctul de pornire. El a avut mesajul neprihănirii, pentru că acela a fost Cuvântul lui Dumnezeu promis pentru acea zi. După moartea lui Luther, ei au făcut organizația luterană și s-au așezat confortabil.

După cum spune Scriptura, trebuia să vină o altă epocă a Bisericii, așa că a urmat epoca Bisericii Filadelfia, când s-a ridicat John Wesley. Evanghelia s-a dus tot timpul spre vest. Când s-a întâmplat acest lucru, s-a ridicat John Wesley, dar urmașii lui Luther nu au putut primi acest lucru pentru că erau deja organizați. Ei au rămas la neprihănire și ca urmare nu au putut primi sfințirea.

După ce s-au organizat și wesleienii și s-au împărțit în mai multe ramificații, a venit și mesajul penticostal cu restituirea darurilor, dar nimeni nu s-a putut mișca mai departe pentru că erau deja organizați. De plâns este însă faptul că și penticostalii s-au organizat.

Uitați-vă la ziua în care trăim acum și la promisiunea dată pentru ea. Unde suntem noi? Am mers mai sus. Stâlpul de Foc Se mișcă, iar copiii lui Dumnezeu se mișcă împreună cu El, pentru că noi trebuie să ne mișcăm odată cu Cuvântul.

Astăzi am devenit leneși, iar biserica a devenit lumească și indiferentă, mințile lor sunt pline de televizor, de seriale ca: „Noi o iubim pe Lucy” și alte lucruri de felul acesta. Aceasta arată unde se află inimile oamenilor. Poți să le tot spui că aceste lucruri sunt greșite, fiindcă ei se vor uita la tine ca și când ai fi nebun. De ce aceasta? Pentru că sunt „*iubitori de plăceri mai mult decât iubitori de Dumnezeu.*” Vedeți?

Oh, cea mai mare plăcere pe care o știu este să mă rog până când îmi dau seama că mă aflu în prezența lui Dumnezeu și recunosc acest lucru. Eu cred că ceea ce ar trebui să fie bucuria bisericii este prezența Duhului Sfânt, cunoștința că Dumnezeu a făcut o promisiune ce este printre noi și faptul că Îi simțim prezența și vedem cum Se legitimează Cuvântul. Aceasta ar trebui să mărească credința, să-i facă pe schilozi să umble, pe orbi să vadă, pe surzi să audă și pe muți să vorbească.

Eu am fost în Africa de Sud, unde au fost adunați în jur de două sute de mii de oameni, pe terenul de curse de viteză din Durban, iar acei oameni au văzut acest lucru întâmplându-se o singură dată după ce le-am explicat cât mai simplu și

douăzeci și cinci de mii au fost vindecați pe loc. Ei au trebuit să aducă șapte camioane lungi de aici până acolo (Fratele Branham arată), cu câte șaisprezece sau optsprezece roți fiecare, ca să poată transporta cârjele și toate acele lucruri aruncate de cei vindecați. Aceia erau păgâni care nu puteau deosebi stânga de dreapta.

În ziua următoare, domnul Sidney Smith, primarul orașului Durban, m-a sunat și mi-a spus: „Du-te la geamul spre Oceanul Indian și vei vedea ceva ce n-ai mai văzut.” Acolo era o escortă a poliției, urmată de șapte camioane mari și sute de oameni care cu o zi înainte fuseseră în cârje, pe târgi, pășeau în urma lor cântând: „Crede numai, toate lucrurile sunt posibile.” Cu o săptămână în urmă, ei erau în război tribal, iar acum mergeau braț la braț și umăr lângă umăr. De ce? Pentru că au recunoscut că Dumnezeu cerurilor a apărut înaintea lor în forma Cuvântului Său. Dar noi, intelectualii americani, stăm pe loc. Oamenii aceia se vor ridica în ziua judecății și vor condamna această generație pentru ceea ce au văzut.

Aceasta îmi amintește de o femeie din Louisville, Kentucky, care s-a dus nu demult cu copilul ei într-un magazin. Acolo, a început să fluture tot felul de lucruri înaintea ochilor lui ca să-l facă să reacționeze, dar copilul acela mic privea țintă înainte, fără să clipească. Într-un final, femeia a luat un clopoțel mic, o jucărie care ar fi trebuit să-i atragă atenția, și a început să-l scuture, dar copilul acela continua s-o ignore și să privească țintă înainte. Atunci a început să țipe până a căzut pe spate, iar câțiva oameni au alergat s-o ajute. Disperată, femeia a spus:

„Oh, nu, nu se poate întâmpla așa ceva! Nu se poate!”

„Dar ce s-a întâmplat?” au întrebat-o cei din jur.

„Medicii au spus că băiețelul meu este bine.”

„Dar ce are copilul, doamnă?”

„Acum șase luni a început să privească în gol. Nu ia aminte la nimic și nu-l interesează nimic, ci stă acolo și privește în gol. Medicul mi-a spus că după părerea lui este mai bine, așa că l-am adus aici unde pot cumpăra jucării care să-i poată atrage atenția, dar el continuă să privească în gol.”

Așa a ajuns și biserica. Dumnezeu a scuturat fiecare promisiune din Biblie înaintea lor, dar ei stau acolo și privesc în gol. „Ce?” spun ei, „Arată-mi un semn!” Aceasta se întâmplă tot timpul în jurul nostru, deși ar trebui să ne lumineze aducerea în prezența lui Dumnezeu, pentru că atunci când El face o promisiune, stă pe ea. Da, domnilor.

După ce Isus a dovedit semnul mesianic, și anume că El era Mesia, ei au continuat să ceară un semn: „*Arată-ne un semn.*” Vedeți, ei nu L-au recunoscut, deși priveau chiar la El. De ce? Pentru că nu era în ei să creadă acest lucru.

Este cum spunea bătrâna mea mamă: „Tu nu poți scoate sânge dintr-o sfeclă, pentru că nu are așa ceva.”

Ei nu L-au putut recunoaște pentru că erau orbi din cauza crezurilor lor. Ei nu cunoșteau promisiunile Scripturii, pentru că erau acoperite de crezurile lor. Vedeți? Crezurile și tradițiile lor au acoperit promisiunile Scripturii. Dacă ar fi fost învățați după Scriptură, ar fi văzut semnul care îl urma pe Mesia. Câți dintre voi cred că El a venit sub semnul corect? (Adunarea spune: „Amin!”). Desigur că așa a fost. El a venit conform făgăduinței, dar ei nu L-au văzut pentru că au fost învățați un crez: „Noi credem aceasta și aceea.” Totuși, toți credeau în Dumnezeu.

Noi, americanii, credem că vom fi scuzați pentru că ridică biserici mari, avem păstori fini și alte lucruri de felul acesta. Țineți însă minte că Dumnezeu ar fi nedrept dacă ne-ar privi în felul acesta, pentru că Abel și Cain, cei doi închinători din afara Edenului, au construit fiecare un altar Domnului și fiecare a adus o jertfă, au oferit daruri și s-au rugat, dar numai unul a avut dreptate, în timp ce celălalt a fost greșit. Noi trebuie să avem Adevărul, iar Adevărul este întotdeauna Cuvântul

lui Dumnezeu.

Astăzi este la fel, pentru că oamenii au devenit atât de orbi! Eu îi întreb: „Ești creștin?” iar ei îmi răspund: „Oh, eu aparțin acolo sau dincolo!” Vedeți? Ei nu au nimic a face cu El. Eu n-am nimic împotriva acestui lucru, puteți aparține unde vreți, dar aceasta nu are nici o importanță, nu vă ajută.

În dimineața aceasta am vorbit cu păstorul despre aceasta. Când eram în Colorado, adunam vitele și stăteam în șa, cu piciorul deasupra, în felul acesta. (Fratele Branham arată). Vitele asociației Hereford pășteau pe teritoriul râului Troublesome. Trebuia să te sui pe vârful dealului și să privești în vale, ca să vezi drumul care se bifurcă spre est și vest. Grupul cu care m-am dus eu, a mers spre est. Acolo era un gard de sârmă ghimpată ca să țină vitele departe de ținuturile private și să fie mânate pe drumul spre munte, pe timpul verii.

Noi adunam toate vitele într-un loc pe malul aceluiași râu. Erau de la opt sau zece ferme diferite și vara le mânam spre munți. După ce adunam toate vitele și erau numărate și însemnate, ne pregăteam să le mânăm spre munte.

Pădurarul șef stătea acolo și număra vitele în timp ce treceau pe acolo. Eu am observat că acolo erau vite de la diferite ferme. Domnul Grimes avea ferma Diamond, iar în susul dealului erau fermele: Turkey, Track, Vechiul Tripod și multe altele. Dar pădurarul nu se uita la numele fermei, ci căuta eticheta de sânge din ureche. Pe acea pășune nu se putea găsi nici o altă vită în afară de cele din rasa pură Hereford. Astfel, vitele trebuiau însemnate în ureche cu o etichetă care arăta semnul de sânge.

Tot așa va fi și la judecată. Atunci, El nu mă va întreba dacă sunt metodist, baptist sau prezbiterian. Pentru El nu contează din ce biserică sunt. Ca să intri acolo, va trebui să fii un creștin născut din nou din sângele lui Isus Hristos. Noi trebuie să ținem minte că nimeni altcineva nu va intra acolo.

Când El nu este recunoscut, nu-și poate descoperi întotdeauna puterea. Tu trebuie să crezi, chiar dacă Dumnezeu nu este prezent întotdeauna. Aceasta este tot.

La fel s-a întâmplat și cu femeia cu scurgere de sânge. Oamenii treceau pe acolo și spuneau: „Acesta este Rabinul, individul care se pretinde profet, fanaticul.”

Și ce s-a întâmplat? Femeia aceasta micuță avea o scurgere de sânge și a auzit de El, iar când a venit acolo, a recunoscut Cine era El și a spus: „*Dacă aș putea să îi ating numai haina!*” Vedeți?

Ce a eliberat El când credința adevărată în Dumnezeu a devenit un lucru pozitiv pentru ea? A eliberat puterea vindecării, iar credința l-a atins în așa fel pe El, încât s-a întors spre ea și i-a spus ce problemă avea, după care a adăugat: „Credința ta te-a salvat!” Ce a salvat-o? Credința.

Poate acolo erau și oameni mai bolnavi decât acea femeie, dar ea i-a recunoscut prezența și a știut că aceea era șansa ei.

O, dacă am putea face și noi la fel în seara aceasta, oameni buni! Dacă ne-am da seama că El apare în aceste adunări, cu un singur scop printre noi: să împlinească dorințele pe care le avem la El. Dar trebuie să-l recunoaștem prezența! Cum putem face aceasta? Când vedem cum Se manifestă Cuvântul făgăduit pentru epoca aceasta și nu Cel făgăduit pentru epoca lui Moise sau pentru alte epoci.

Noi vedem că El s-a dus mai departe și a întâlnit un om mărunțel care se numea Iair. Fiica lui murise de curând, dar el credea că ceea ce spunea Isus era Adevărul. Țineți minte că Iair era un preot, un fruntaș al sinagogii și îi era interzis să aibă vreo legătură cu Isus, pentru că se spusese clar: „Oricine se va asocia cu El, va fi dat afară din sinagogă.” Ei bine, pe el nu-l interesa dacă urma să fie dat afară sau nu, fiindcă pentru el a fost suficient faptul că Dumnezeu era prezent în Hristos, și Hristos era Cuvântul. Ce a făcut aceasta pentru Iair? l-a eliberat puterea de înviere

care se afla în Hristos. Amin. Acea putere a adus înapoi o fetiță care era moartă, pentru că Dumnezeu era în Hristos și prezența Lui a fost în casa lui Iair.

Dar deși în Isus era aceeași putere, când a fost în cetatea în care a crescut, nu a fost recunoscut. Pentru ei, prezența Lui nu însemna nimic și probabil Îl considerau fanatic. „Unde sunt aceste lucruri?” spuneau ei. „Am auzit că faci asta și cealaltă, așa că vrem să le vedem și apoi vom crede!”

N-ați auzit și voi aceasta? „Voi, grămadă de penticostali care credeți în vindecarea divină, aici este Cutare și Cutare! Vreau să văd cum îl vindecați!”

Acesta este același diavol bătrân care a spus odată: *„Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, spune acestor pietre să se facă pâini.”*

Este același diavol bătrân, care atunci când l-au fost acoperiți ochii, l-au lovit peste cap cu un băț și au spus: „Dați bățul de la unul la altul și spuneți: „Prorocește cine Te-a lovit și vom crede că ești un Profet!” Dar vedeți, El nu Se dă în spectacol pentru nimeni. Desigur.

Când a fost pe cruce, același diavol a spus: *„Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, coboară-Te de pe cruce și dovedește aceasta!”* El putea face acest lucru, dar nu l-a făcut.

Ei l-au făcut să plătească cel mai mare tribut pe care l-a plătit cineva vreodată și au strigat: *„Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu Se poate mântui!”* Dacă s-ar fi salvat pe Sine, nu putea să ne salveze pe noi. Dar S-a dat pe Sine ca să-i poată salva pe alții. Totuși, ei n-au putut recunoaște prezența lui Dumnezeu. Așa este.

Acum El eliberează putere de vindecare și ce mai face? Eliberează și puterea care vă deschide ochii ca să-L recunoașteți. Vedeți? El poate să vă deschidă ochii ca să-L recunoașteți, sau poate să vă orbească ochii încât să nu-L mai recunoașteți

niciodată. Ceea ce deschide ochii unora, îi închide pe ai necredincioșilor.

Oamenii din orașul acela nu aveau deloc încredere în Isus. Fariseul Simon a pregătit un ospăț la care L-a invitat și pe El, dar a făcut-o pentru că voia să le dovedească tuturor că Isus nu era un Profet. Fariseul stătea acolo și toasta cu cupele lui, iar casa îi era plină de acele miresme fine de parfum.

În vremea aceea, ei aveau un băiat care stătea la ușă și spăla picioarele musafirilor. Drumurile lor erau pline de praf și de mirosul animalelor care treceau pe acolo, de aceea era obiceiul să se spele picioarele invitaților.

Dacă erai invitat într-o casă din Palestina, primul lucru care se făcea era să îți se spele picioarele, apoi îți se dădeau niște papuci de casă cu care să umbli pe acele covoare persane. Ei aveau case foarte frumoase.

Următorul lucru care se făcea era să îți se dea niște ulei în mână. Acest ulei era făcut din niște trandafiri care se găsesc în munți. După ce se scutură petalele de trandafiri, lasă un fruct micuț plin cu parfum. Ei își puneau acel parfum pe față, din cauză că razele soarelui palestinian sunt foarte puternice și produc un miros neplăcut de transpirație. Apoi, când invitatul intra pe ușă, era întâmpinat de gazdă care îl săruta pe gât și îi urma bun venit.

Cum a fost posibil ca băieții care spălau picioarele să-L lase pe Isus să treacă pe lângă ei fără să-I spele picioarele? Cum de L-au lăsat să intre fără să-i dea parfum să se ungă și sărutul de bun venit? Dar acolo pe stradă era o prostituată. Niciunul din toți oamenii aceia religioși, nu îl recunoșteau, dar femeia aceea cu renume rău s-a uitat prin gratiile porții și L-a văzut stând acolo într-un colț, singur și timid.

La fel se întâmplă și astăzi dacă ești în această mulțime de necredincioși: te trezești că ești nelalocul tău, neprimat și timid. Ei te numesc: „holly-roller murdar și mizerabil,” o persoană care nu este într-o stare mintală normală, ghicitor, unul

care se ocupă cu telepatia mintală sau orice alt nume rău.

Isus le-a spus însă: „Ceea ce vorbiți împotriva Fiului omului vă va fi iertat, dar când va veni Duhul Sfânt, un singur cuvânt spus împotriva Lui nu vă va fi iertat niciodată.” Vedeți?

Femeia aceea a văzut că El avea nevoie să fie servit, așa că s-a grăbit să se ducă să cumpere o cutie de alabastru, plină cu ulei. Poate a folosit pentru aceasta, banii pe care i-a făcut prin prostituție. Ce s-a întâmplat însă? Poate femeia a spus: „El este un Profet și-mi amintesc că o altă femeie, în aceeași condiție cu a mea, a avut ocazia să-L recunoască și astfel a fost iertată. Aseară am vorbit cu ea despre aceasta la fântâna din Sihar. Numai să pot ajunge la El, pentru că știu Cine este, și doresc să-l fac un serviciu, fiindcă știu că este Fiul lui Dumnezeu.”

Femeia s-a strecurat înăuntru și s-a simțit foarte vinovată în timp ce s-a apropiat de El. Așa se simte orice păcătos care stă în prezența Lui: se simte vinovat și se căiește cu adevărat.

Femeia încerca să ascundă lacrimile care au început să-i curgă pe picioarele Lui. Ea dorea să-L ungă, dar lacrimile au început să-i curgă pe picioarele Lui, așa că a început să le șteargă cu părul capului ei. Astfel, praful de pe picioarele Lui s-a transformat în noroi și mirosea greu din pricina mirosului lăsat de animalele care mergeau pe același drum pe care mergeau oamenii. Isus stătea cu acel noroi urât mirositor pe picioare, în timp ce femeia continua să i le spele cu lacrimile ei și să i le șteargă cu părul capului ei pentru că nu avea un prosop.

Care este frumusețea și onoarea unei femei? Părul ei. Dar multe dintre voi, femeilor, îl tăiați scurt, deși este greșit. Femeia aceea și-a luat părul și a început să șteargă picioarele lui Isus cu el, luând acel miros de pe El asupra ei, purtându-i rușinea. Oh, Doamne! Aceasta se întâmplă când recunoști în prezența cui te afli. Vedeți? Surorile noastre aproape că trebuie să stea în cap ca să poată face așa ceva, dar femeia aceea i-a spălat picioarele cu lacrimile ei, i le-a șters cu părul ei

și apoi i le-a sărutat.

Fariseul Simon stătea undeva în spate și tot spunea: „Oh, oh!” Parcă îl văd cum a izbucnit dintr-o dată pentru că el nu a recunoscut cine era Isus: „V-am spus eu că nu este Profet. Dacă ar fi Profet, ar ști ce fel de femeie este cea de lângă El.”

Isus nu a mișcat nici măcar un deget de la picior, ci a urmărit-o doar cu privirea. Femeia era speriată, iar după ce ea și-a încheiat serviciul făcut pentru El, și-a îndreptat privirea spre fariseu și i-a zis: „Simone, vreau să-ți spun ceva. Tu M-ai invitat și M-ai adus aici.” Cu alte cuvinte, El avea un as pe mânecă. „Ai făcut-o pentru că ai vrut să mă pui în spectacol și să dovedești că Eu nu sunt ceea ce sunt. Când am venit aici, trebuia să-Mi speli picioarele, dar nu ai făcut-o; trebuia să-mi dai ulei să mă ung pe cap, dar nu ai făcut-o, și nu mi-ai dat nici sărutul de bun venit. Dar femeia aceasta, de când am venit aici mi-a spălat picioarele cu lacrimile ei, Mi le-a șters cu părul capului ei și Mi le-a sărutat într-una. Eu am ceva împotriva ta, Simone.”

Apoi S-a întors spre femeie. Mi-o imaginez cum stătea acolo cu acei ochi mari și frumoși și cu fața plină de ulei și praf de pe picioarele Lui, și întrebându-se: „Oare am greșit ceva? Am greșit ceva?”

Dar Isus a continuat: *„De aceea îți spun: păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate. Du-te în pace.”*

Ce s-a întâmplat? Ea a recunoscut șansa pe care o avea. Vedeți? Ea L-a servit, dar fariseul nu a făcut aceasta. Femeia L-a văzut și l-a recunoscut prezența. Ce a făcut acest lucru pentru ea? Ce a eliberat? Iertarea pentru păcatele ei. Și ce a mai făcut? A eliberat puterea lui Dumnezeu ca să le arate acelor necredincioși că El era Profetul, bucuria și puterea Vieții veșnice. El știa cine era femeia, și a eliberat toate acele lucruri.

Cel care a cauzat ca un cui mare să-l străpungă picioarele sfinte, nu a recunoscut niciodată prezența lui Dumnezeu în El. Fariseul acela dorea ca Isus să facă câteva trucaje ieftine sau să Se dea în spectacol.

Aceasta dorește și lumea de astăzi: un spectacol. Ea nu dorește Evanghelia ci vrea să fie distrată.

Pilat a spus: „Aduceți-L aici, pentru că vreau să-L văd și eu făcând o minune sau ceva de felul acesta.” El a fost în prezența lui Dumnezeu, dar L-a respins pentru că în ochii lui a contat mai mult opinia publică decât faptul că se afla în prezența lui Dumnezeu. Și ce s-a întâmplat? Femeia a fost iertată și a primit Viața veșnică, în timp ce el și-a pierdut mințile și a devenit un om nebun, iar în final s-a înecat undeva în Elveția.

Pilat s-a lăsat dus de valul opiniei publice care spune că „Isus era un Beelzebul, un credincios prefăcut care nu este bun de nimic, etc.” Și ce a făcut? Și-a tăiat șansa din prezența lui Dumnezeu, deși putea fi iertat. El i-a spus lui Isus: „Am puterea să Te crucific și am puterea să Te eliberez.” Dar Isus i-a răspuns: „Tu n-ai avea nici o putere dacă nu ți-ar fi dată de Tatăl Meu.” Dacă ar fi cunoscut Scripturile, ar fi trebuit să știe aceasta. Ca iudeu, el ar fi trebuit să știe aceasta, dar tradițiile l-au tras în jos.

La fel se întâmplă și astăzi. Oamenii văd că este Evanghelia, văd unde vine Duhul Sfânt cu puterea și slava lui Dumnezeu care eliberează păcătoșii de păcat, îi botează cu Duhul Sfânt, vindecă bolnavii și arată semne și minuni, dar cu toate acestea, oamenii se îndepărtează spunând: „Aceasta este o prostie. Vezi ce crede biserica mea?” În felul acesta îți vinzi dreptul de întâi născut. Ești un alt Esau!

Astăzi foarte mulți oameni primesc șansa să stea în prezența Lui, așa cum s-a întâmplat și atunci, dar Îl resping din pricina opiniei publice. Să stai în prezența lui Dumnezeu!

Prietene, mă întreb dacă în seara aceasta, noi, care suntem creștini, stăm în prezența lui Dumnezeu și suntem bolnavi, nu cumva vom respinge șansa de a fi vindecați datorită necredinței noastre? Noi, care susținem că Îl credem, nu recunoaștem cu adevărat prezența Lui și ceea ce a promis El că va face astăzi.

Isus a mustrat generația aceea pentru că nu au crezut semnul mesianic, cu toate că El era dovedit prin făgăduința dată pentru acea zi. El i-a mustrat, dar ei L-au numit Beelzebul. Ei au dorit ca El să aibă semnul lui Moise și să deschidă Marea Roșie; au dorit ca El să aibă semnul lui David și să pună stăpânire pe tron și pe domnie. Dar nici o Scriptură nu a spus că El va face așa ceva. El a trebuit să fie Profet. Nu Împărat, ci Profet. Atunci El a fost un Profet și a făcut semnele pe care a spus Dumnezeu că le va face în acele zile, dar cu toate acestea, ei au dorit ca El să facă ceva semne spre satisfacția lor. Vedeți?

Mă întreb dacă nu cumva ne uităm și noi prea departe înaintea noastră, pentru ceva care se află chiar lângă noi. Mă întreb dacă nu cumva și astăzi se întâmplă la fel și trecem pe lângă șansa noastră? Țineți minte că modelele din trecut nu greșesc niciodată. După cum a spus Isus, ultimul semn este în legătură cu ceea ce s-a întâmplat în Sodoma și Gomora: *„Cum a fost în zilele lui Lot, ai domia va fi și la venirea Fiului omului.”* Nu la venirea Fiului lui Dumnezeu, ci atunci când *„Se va descoperi Fiul omului.”* Priviți unde ne aflăm astăzi! Prieteni, în legătură cu aceasta pot să vă spun câteva lucruri care vă vor uimi, deși nu este potrivit s-o fac.

Aș vrea să vă pun o mică întrebare în timp ce ne oprim câteva minute înainte să continuăm cu acest serviciu. Mă întreb dacă pot să vă întreb următorul lucru.

Toți știm că lumea este în așteptarea venirii Lui, iar Biblia spune că vor fi *„cutremure ici și colo, luna se va face ca sângele și cenușa vulcanică va acoperi totul.”* Isus a spus să vă uitați la aceste semne din timpul sfârșitului: *„marea va fi învolburată, inimile oamenilor înfricoșate și uimite de vremurile care vin, neînțelegeri între popoare și așa mai departe.”*

Priviți apoi mișcarea perversă de astăzi! Homosexualitatea a crescut în California cu patruzeci la sută. Afecțiunea firească normală dintre un bărbat și o femeie a dispărut deja. Oamenii se pretind creștini dar stau acasă și ascultă indivizi ca Pat Boone, Elvis Pressley, Ernie Ford și alții care duminica merg și cântă imnuri de laudă lui Dumnezeu, apoi fac acele lucruri murdare, sărută femei și așa mai departe.

Nici un bărbat nu ar trebui să sărute o femeie până când nu este căsătorit cu ea. Sărutul este o încrucișare a glandelor femeiești cu cele bărbătești, așa că oricum ai lua-o este greșit. Este un preludiv al actului sexual. Când glandele femeiești și cele bărbătești se ating, este un act sexual. Dacă un bărbat sărută un alt bărbat pe gură, îl va face pe acesta să vomite și la fel se întâmplă dacă o femeie sărută o altă femeie. De ce este diferit? Pentru că sărutul este un potențial act sexual. Așa este. Un model al lui Hristos care își sărută Mireasa. Voi nu ar trebui să faceți aceasta niciodată.

Priviți însă la aceste filme și lucruri de astăzi, care sunt o conglomerare de săruturi și îmbrățișări. Peste tot este ca un adulter public, iar oamenii sunt atât de orbi încât nu văd aceasta. Așa este. Totul este într-o decădere sodomită, așa cum a spus Biblia.

El a spus că se vor întâmpla atât de multe lucruri! Priviți timpul acesta și făgăduințele pe care le-a făcut El și care trebuie să se împlinescă astăzi. Cercetați apoi ceea ce se întâmplă, vedeți unde ne aflăm și apoi decideți dacă El mai este sau nu în Cuvântul Său. Iudeii voiau să vadă semnul lui Moise și al lui David, dar acela nu era pentru timpul lor, ci a fost pentru epoca lui Moise și a celorlalți. Acum trebuie să se împlinescă făgăduința pentru epoca aceasta. Astfel, El le-a arătat clar și i-a invitat să cerceteze Scripturile, ca să vadă în ce zi trăiesc.

El face același lucru astăzi! Cercetați Scripturile, voi, cei care credeți Biblia, și vedeți ce trebuie să se întâmple înainte de venirea Lui.

Uitați-vă la starea în care se află lumea acum. Uitați-vă la starea în care se află biserica: decăzută, căldicică, Laodicea, punând Cuvântul la o parte. Toate bisericile intră în marele Conciliu bisericesc, formând chipul fiarei, despre care Biblia spune că este greșit, și toate acele lucruri. Cu toate acestea, protestații intră direct acolo, cu capul înainte, pentru că nu cunosc Scripturile. Ei cu tradițiile lor! Își doresc un om puternic și îl vor avea, pentru că îl vor primi!

Isus a spus clar Cine era El și le-a dovedit aceasta în timpul Său.

La fel se întâmplă și astăzi! Haideți să privim puțin la Luca 17, unde scrie: „*Cum a fost în zilele lui Lot,*” în Sodoma. Uitați-vă la lume, uitați-vă la biserică, și la starea sodomită în care se află! Uitați-vă unde a fost Lot când bărbații din cetate au încercat să dea buzna în casa lui, ca să intre peste cei doi îngerii care arătau ca doi bărbați.

Dar Avraam era sus pe munte. El nu a fost în Sodoma. Acesta este un simbol.

Într-o adunare religioasă sunt întotdeauna trei categorii de oameni: credincioși, formalști și necredincioși. Întotdeauna sunt aceștia trei! Și în zilele acelea a fost la fel, așa că acolo erau: sodomiții necredincioși, formalistul Lot și Avraam, Biserica aleasă.

Priviți acum mesagerii din acea zi. În Sodoma s-au dus și au predicat doi mesageri, dar ei nu au făcut nici o minune, ci i-au lovit pe oameni cu orbire. Predicarea Cuvântului face aceasta. Priviți încă minunea pe care a făcut-o Îngerul care a stat cu Avraam. El a stat cu spatele și l-a numit pe Avram după numele nou: Avraam, fiindcă El i-a schimbat numele din Avram în Avraam, pentru că nu putea să primească copilul până când nu i-a fost schimbat numele, și nici Sara. El le-a spus care era numele lor, da, Îngerul le-a spus acest lucru. Și a mai spus că îl va vizita din nou când va veni vremea pentru Sara, dar ea a râs când a auzit acele cuvinte. Bărbatul acela a stat cu spatele spre cortul în care se afla ea, și a mâncat carne de vițel, a băut lapte de vacă și a mâncat pâine și unt. Bărbatul acela cu hainele

prăfuite din pricina călătoriei făcute, era Dumnezeu însuși. Avraam L-a recunoscut pentru că El a știut gândurile din inima Sarei, care se afla în cortul de la spatele Lui. El a zis: „De ce a râs Sara în sinea ei și a zis: „Cum se pot întâmpla aceste lucruri?” Oare este ceva prea greu pentru Dumnezeu?” Vedeți? Sara a alergat afară și a negat, dar El a zis: „Ba da, ai râs!” El putea să-i ia viața chiar în clipa aceea, din pricina necredinței ei, dar n-a făcut-o pentru că era o parte din Avraam. Și noi arătăm o mare necredință în timpul puternicei Lui descoperiri din această oră, dar suntem cruțați pentru că suntem o parte din Hristos.

Fiți atenți! De la crucificarea lui Hristos nu a fost nici un timp în epocile Bisericii, în care să existe un predicator de talie mondială al cărui nume să se termine cu terminația „**ham**” ca la numele lui Ahra**ham**. („Avraam” în limba română). De curând, eu am vorbit despre aceasta cu un istoric care este student în Biblie. Au fost mulți predicatori, ca: Sankey, Finney, Moody, Knox, Calvin și alții, dar nu a mai fost nici un Billy Gra**ham**, marele evanghelist trimis pentru denominațiunile din Sodoma. Niciodată! Acolo mai este și un Oral Roberts, care merge cu pentecostalii, care sunt în aceeași stare. Știați aceasta?

Dar numele „Gra**ham**” are numai șase litere, pe când numele „Abra**ham**” conține șapte litere. Șase este numărul lumii, organizația lumii, ceva făcut de mâna omului, dar Abra**ham** are șapte litere. În Biserica aleasă, care este scoasă afară, nu vorbesc de denominațiuni, ci de Biserica aleasă, trebuie să fie în aceste zile din urmă un mesager.

Ce se întâmplă acolo? Ce se întâmplă aici? Comparați cu ceea ce a spus Isus. Noi nu am mai avut în istorie un timp în care să se facă aceleași semne. Prieteni, nu vă dați seama și nu recunoașteți că Dumnezeu vine în Evanghelie și în copiii Lui ca să se facă cunoscut? Nu recunoașteți ceasul în care ne aflăm? Noi am ajuns într-o stare în care batem puțin din palme, cântăm la pian, recităm una și alta, apoi ne îndepărtăm de Cuvânt și suntem total orbi față de El. Bineînțeles că nu trebuie să fim în starea aceasta, așa că haideți să recunoaștem ceasul în care trăim!

Petru, Natanael și femeia de la fântână au recunoscut ceasul lor. Ei au recunoscut

ceasul mesianic în care trăiau. La fel se întâmplă acum cu aceste lucruri pe care le spun. Isus le vorbea atunci de o anumită epocă. În fiecare epocă, atunci când Dumnezeu Și-a trimis mesajul, Cuvântul Său, a identificat acel Cuvânt cu epoca respectivă. Astfel, pentru cei ce au crezut a fost un timp minunat, dar pentru cei care nu au crezut, a fost haos. Aceasta s-a întâmplat întotdeauna.

La fel a fost și în zilele lui Isus. Priviți ce a spus El: *„Căci, după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecul chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului.”* (Matei 12.40). Și a adăugat: *„Un neam viclean și preacurvar cere un semn...”* (v. 39). Știți ce cred eu că făcea El? Profeția. *„Un neam viclean și preacurvar.”*

Cred că nici un om care este într-o stare mintală sănătoasă, nu poate să nege că trăim într-o generație vicleană și preacurvară, cu homosexuali și perversiune! Rata divorțurilor din America este mai mare decât în orice altă națiune din lume. Toată lumea a intrat în haos. Aproape trei oameni din patru sunt divorțați, iar o căsătorie ține în jur de zece ani. Vedeți? Divorț, apoi recăsătorie; recăsătorie și din nou divorț, și iar recăsătorie: *„Ei mâncau, beau, se însurau și se măritau...”* (Luca 17.27). Uitați-vă la ceasul în care trăim! Când a mai fost un asemenea haos ca acum?

„Un neam viclean și preacurvar cere un semn,” și i se va da un semn. Cine va primi un semn? Această generație. *„Căci, după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecul chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului.”* Ce semn primește acea generație vicleană și preacurvară? Semnul învierii.

Astăzi, după două mii de ani, noi Îl vedem pe Isus Hristos în puterea Sa de înviere, stând printre noi și făcând lucrurile pe care le-a făcut și a promis că le va face. *„O generație preacurvară va cere întotdeauna un semn și va vrea să vadă aceasta și cealaltă; dacă Tu poți face aceasta și aceea, și va primi un semn, va primi semnul învierii.”* *„El este Același ieri, azi și în veci.”* Cuvântul manifestat locuind printre noi. Cum ar trebui să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru acest mare semn!

În continuare, El s-a referit la altceva. Astfel, a spus: „*Împărăteasa de la miazăzi se va scula alături de neamul acesta, în ziua judecății...*” (Matei 12.42). Ascultați cu atenție!

„Împărăteasa de la miazăzi se va scula alături de neamul acesta, în ziua judecății, și-l va osândi, pentru că ea a venit de la marginile pământului ca să audă înțelepciunea lui Solomon; și iată că aici este Unul mai mare decât Solomon.”

Haideți să ne oprim pentru câteva minute aici. El citea aceeași Biblie pe care o citim și noi despre Iona și Solomon. Când a venit timpul lui Solomon, el a avut un dar de deosebire a gândurilor inimii, și poporul, întreaga națiune, a crezut. Toți au crezut și au fost o inimă și un gând.

Dacă toată America s-ar întoarce în seara aceasta la Dumnezeu și L-ar crede, aceasta ar fi cea mai bună asigurare pe care am avea-o; ar fi adăpostul nostru împotriva bombelor și a oricărui alt lucru.

Nimeni nu voia să-l supere pe Solomon pentru că toți se temeau de el. El avea un dar, iar oamenii îl credeau pentru că era trimis de Dumnezeu și îl făcuseră împărat. Toate națiunile se temeau de ei din cauză că Dumnezeu era cu ei și nu pentru că aveau o putere militară mare.

O, dacă această națiune, care susține că este creștină, ar putea să se agațe de acest mare dar care ne-a fost dat în zilele din urmă, și care este Duhul Sfânt peste biserică! Nu un crez, ci Duhul lui Dumnezeu! Cuvântul spune că „*Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu - zice Domnul oștirilor!*” (Zaharia 4.6). Duhul Sfânt, Isus Hristos în formă de Duh peste noi, „*Același ieri, azi și în veci,*” făcând ca acest Cuvânt să trăiască, așa cum a făgăduit.

Acum fiți atenți!

Vestea s-a răspândit în toată lumea! În vremea aceea nu era televiziune, radio și alte lucruri, așa că vestea s-a răspândit de la gură la ureche. După o vreme, au venit niște caravane mari, care parcurgând deșertul Sahara, pe un drum de trei luni de zile, au mers din Palestina până în Seba, unde trăia acea împărăteasă. Credința vine prin auzirea Cuvântului lui Dumnezeu. Ea a auzit de marea adunare pe care o aveau ei acolo, și de fiecare dată când venea o caravană din partea aceea, îi întreba: „Veniți din Palestina?” „Da.” „Ce se întâmplă acolo?”

„Oh, ce se petrece acolo întrece orice așteptare! Tu nu mai poți vedea o astfel de deosebire în altă parte. Este ca și când acolo ar sta Dumnezeu, pentru că El este reprezentat într-un om numit Solomon.”

Ei bine, „*Credința vine prin auzire.*” Inima acelei micuțe împărătese a început să flămânzească și să dorească să meargă acolo ca să vadă ce se întâmplă. Vedeți? Ea era hotărâtă pentru viață.

Fiți atenți! Primul lucru pe care l-a făcut ea, fiind păgână, a fost să meargă la preotul ei să-i ceară voie. Mi-o imaginez cum s-a dus la preot și i-a zis:

„Sfinte părinte, am auzit că în Palestina are loc o mare trezire și aș dori să merg acolo să mă conving.”

„Fiica mea, tu nu vrei să te amesteci în unele lucruri. De altfel, noi nu colaborăm cu acea trezire, așa că nu poți merge. Aceasta este o mare prostie; nu este nimic de ea. Oamenii aceia susțin că au trecut prin Marea Roșie, și că au făcut una și alta. Nu este nimic de capul lor! Dacă s-ar întâmpla așa ceva, acest lucru ar avea loc aici, în biserica noastră.” Noi mai avem încă păgâni.

Deci ea a început să înseteze și a spus: „Dar mi s-a spus că Dumnezeul lor este reprezentat printr-o ființă umană, iar înțelepciunea lui întrece orice altceva, iar deosebirea lui este minunată.”

„Oh, dar așa ceva nu are importanță! Tu ești împărăteasă și nu poți să te asociezi cu o astfel de grămadă de oameni. Nu poți face așa ceva! Grămada aceea de oameni este recunoscută în toată lumea ca niște fanatici religioși, deci nu poți face așa ceva!

Dar vedeți, când Dumnezeu ia în stăpânire o inimă omenească, nu mai poate fi oprită de nimic. Soțul, soția, copiii, păstorul, nimeni și nimic nu poate opri o persoană care flămânzește cu adevărat după Dumnezeu. Ea va merge oricum, pentru că este pregătită să meargă.

Poate că el i-a zis: „Dacă faci aceasta, trebuie să te excomunic din părtășia noastră.”

„Poți s-o faci dacă vrei, fiindcă tot voi merge acolo ca să mă conving singură de cele auzite.”

Împărăteasa și-a adus sulurile și a citit despre ce trebuia să fie laHVeH, profeții Lui, ce trebuia să facă El, cum se manifestă Cuvântul lui Dumnezeu, cum trebuia să știe aceste lucruri când erau prezentate, cum era învelit în trup omenesc și ce trebuia să facă. Ea a citit toate aceste lucruri și îl aud pe preot cum spune: „Și cartea noastră spune acest lucru.” Dar împărăteasa i-a răspuns:

„Uite, bunica mea a stat în fața aceluiași idoli. Ea a stat acolo și s-a rugat zi și noapte, dar nu s-a întâmplat nici o mișcare, nici un murmur, nimic. Sunt obosită de aceste forme moarte. Vreau să văd dacă există într-adevăr un Dumnezeu viu.”

Destul de rău că nu mai avem și astăzi asemenea împărătese.

Ea s-a pregătit de plecare, iar când a fost pe punctul să pornească, s-a lovit de o altă mare dificultate. În vremea aceea nu era așa de simplu cum vă este vouă.

Priviți ce trebuia să facă ea, fiindcă nu vreau să scap lucrul acesta.

Împărăteasa a zis: „Voi merge acolo și voi lua cu mine bani și daruri, iar dacă acolo este Adevărul, Îl voi susține. Dacă nu este Adevărul, pot să aduc banii înapoi.”

Femeia aceea poate să-i învețe ceva pe penticostali. Da, domnilor. Ei sponsorizează programe în care se râde și se batjocorește vindecarea divină. Mă refer la acele programe radio, în loc să-și ajute propria biserică. Așa este. Ei râd și își bat joc de lucrurile în care credeți voi.

Împărăteasa a spus: „Voi face acest lucru, iar dacă nu este adevărat, la întoarcere voi aduce înapoi și darurile.”

Țineți minte că ea s-a dus cu toată acea avere pe spatele cămilelor; și nu uitați că fiii lui Ismael erau tâlharii deșertului și că era ușor să cadă asupra prăzii, să-i omoare pe puținii eunuci care o însoțeau pe împărăteasă, să ia banii și darurile și să plece.

Atunci când Dumnezeu Se descoperă pe Sine însuși, iar tu ești foarte hotărât să-L vezi pe Hristos, înaintea ta nu stă nici un pericol, pentru că nici măcar nu dai atenție acestor lucruri. Medicul îți spune că vei muri, dar tu nici nu iei în seamă acest lucru, ci insiști pentru că știi că acolo este Ceva.

Ceva în inima ei ardea de credință în acest Dumnezeu. Ea avea de călătorit timp de trei luni prin deșertul Sahara, și aceasta nu într-un Cadillac cu aer condiționat. Nu, nu! Ea a petrecut trei luni în deșertul Sahara călătorind în timpul nopții și citind sulurile, în oaze, în timpul zilei, până când a ajuns.

Deci nu-i de mirare că Isus a spus că ea se va ridica în ziua de apoi și va condamna această generație. Unii oameni nu trec nici măcar strada să vină, dar aici este Unul

mai mare decât Solomon, Duhul Sfânt însuși. Vedeți?

Fiți atenți! Ea nu a venit ca mulți oameni de astăzi care merg la o „adunare ciudată.” Ea și-a luat cămilele, s-a dus în curte, și-a ridicat corturile și avea de gând să stea acolo până când se convingea.

Mulți oameni vin și stau cinci minute sau mai mult, douăzeci și cinci de minute, iar imediat ce evanghelistul sau altcineva spune ceva contrar crezului lor, se ridică și pleacă. Nu au nici măcar maniere. Deci nu-i de mirare că ea va condamna această generație, fiindcă ea a venit și a stat până când s-a convins.

Îmi imaginez primul serviciu din dimineața aceea, când toate trâmbițele au sunat și păstorul Solomon a ieșit afară. Poate că ea stătea undeva în spate și și-a zis: „Mă voi convinge sigură pentru că știu cum trebuie să fie IaHVeH. Omul poate spune orice, dar voi afla dacă este Adevărul.” Astfel, s-a așezat acolo în spate, a urmărit cum mergea fiecare pe platformă și a văzut că darul deosebirii era desăvârșit.

Să spunem că într-un final a fost chemat și numărul ei de rugăciune. Probabil nu s-a întâmplat în felul acesta, dar oricum îi venise vremea să meargă înaintea lui Solomon. Biblia spune că atunci când ea a venit înaintea lui Solomon, *„Solomon i-a răspuns la toate întrebările și n-a fost nimic pe care împăratul să nu fi știut să i-l lămurească.”* Cu alte cuvinte, Dumnezeu i-a destăinuit lui Solomon toate secretele ei și nu i-a rămas nimic ascuns. Vedeți? Minunea a fost făcută pentru ea.

La final, împărăteasa s-a întors spre audiență și a spus: „Toate lucrurile pe care le-am auzit sunt adevărate, și mai mari decât ceea ce mi s-a povestit.” Vedeți? În ea nu s-a mai găsit nici o putere, iar respirația i s-a tăiat când a văzut că acel om care nu o cunoștea, un străin, i-a descoperit lucrurile pe care voia să le cunoască.

Oh, stătea acolo și El este mai mare decât Solomon. El a fost plinătatea dumnezeirii; a fost Fiul lui Dumnezeu născut din fecioară. El S-a îmbrăcat cu El, și

leHoVaH însuși S-a arătat în trup de carne. El stătea acolo în plinătate, cu acea puternică deosebire, iar ei spuneau că nu Îl cred. Vedeți? El era Solomon, plus David, plus restul profeților. El era toți aceia în El. Toți profeții erau adunați în El, în Cel care era mai mare decât Solomon.

Chiar și în acea zi, El le-a spus: „Vă iert pentru că vorbiți împotriva Mea, dar când vine Duhul Sfânt, va fi mai mare ca acum și veți primi o mai mare osândă.”

Și iată că noi stăm astăzi aici și vedem cum Același Dumnezeu face aceleași lucruri! Eu cred că această împărăteasă se va ridica în ziua de apoi și va condamna aceasta generație pentru că ea s-a pocăit, a crezut mesajul predicat de Solomon și a crezut în Dumnezeu. Vedeți? Ea a văzut ceva real.

Problema este că astăzi mulți oameni aparțin doar de o biserică și se duc într-o biserică ce are un crez. Ei au văzut o mulțime de falsități, statui și clădiri mari și frumoase, dar noi să nu intrăm niciodată într-o asemenea stare, pentru că Dumnezeu nu locuiește în clădiri mari, ci locuiește în inimile voastre.

El locuiește în Cuvântul Său, iar Cuvântul vine în inima ta și vorbește despre Sine, descoperindu-Se. El Își interpretează propriul Cuvânt prin tine. El încearcă să găsească pe cineva de care să se poată folosi ca să arate că este încă Dumnezeu. Vedeți? El va face aceasta dacă va găsi pe cineva la care să-i vorbească. Dacă găsește o altă femeie cu o scurgere de sânge, El poate vorbi încă același lucru. Da, poate să facă același lucru, să Se facă cunoscut, fiindcă noi suntem în prezența lui Dumnezeu, fără să recunoaștem aceasta.

Aceasta îmi amintește de o mică istorioară. Nu-mi amintesc, dar poate v-am mai spus-o. După cum știți, eu vânez animale mici, iar într-o zi eram în pădurile din nord unde mă duc de obicei la vânătoare. Eu aveam acolo un prieten bun, pe Burt Call, un vânător foarte bun, pe jumătate indian. Noi eram prieteni buni, dar avea cea mai crudă inimă pe care am văzut-o vreodată. Astfel, îi plăcea să împuște puii de căprioară numai ca să mă supere. „Oh,” zicea el, „voi, predicatorii aveți inimă

slabă. Billy, tu ai fi un vânător bun dacă n-ai fi predicator, dar așa problema ta este că ai o inimă slabă.”

Este în ordine să împuști un pui de căprioară dacă îți permite legea, pentru că și Avraam a omorât un vițel și L-a servit pe Dumnezeu. Nu este vorba de mărime sau sex, dar problema acestui om era că el îi omora din răutate, apoi râdea de mine pentru că mă simțeam rău când vedeam aceasta.

Într-un an când m-am dus acolo, el inventase un fluier micuț în care sufla și imita strigătul unui pui de căprioară care-și chema mama. Astfel, mi-a zis:

„Billy, înainte de a porni, vreau să-ți arăt ceva.”

„Burt, nu-l vei folosi, așa-i?”

„Oh, vino-ți în fire!” El avea ochii ca de șopârlă, ca femeile care se vopsesc la ochi. Când m-a privit cu ochii aceia, aproape că m-a speriat.

„Burt, nu face aceasta!”

„Oh, voi, predicatorii, aveți inima prea slabă.”

Comparativ cu căprioarele de la noi care vin chiar spre tine, căprioarele din nord sunt deosebite. Astfel, când tragi cu arma, Hudini pare un amator pe lângă ele în ce privește arta de a se ascunde. Se făcuse târziu în dimineața aceea, iar noi trăsesem deja câteva cartușe, dar căprioarele stăteau ascunse. Ele pasc noaptea la lumina lunii, iar ziua dorm. M-a dus până sus la Jefferson Notch, aproape de Mount Washington. Pe jos se așternuse o zăpadă de vreo șase inci (cincisprezece centimetri), care era foarte bună pentru depistarea oricărei urme, dar noi n-am

putut vedea nici o urmă.

„Ce zici de asta Billy?” m-a întrebat el.

„Le-ai speriat tu cu pușca ta veche,” i-am răspuns eu. Și am continuat tot așa. Întotdeauna aveam la noi un termos plin cu ciocolată caldă în caz că ne răneam sau așa ceva și voiam un fel de stimulare, și un sandvici. Era pe la unsprezece sau unsprezece și jumătate, când am ajuns într-un luminiș de mărimea acestei clădiri. El s-a așezat jos, și-a rezemat arma de copac și a început să caute ceva. Eu am crezut că voia să-și scoată termosul, așa că mi-am zis: „Ei bine, se pare că vom mânca.”

De obicei mâncăm în vârful muntelui, după care unul merge într-o parte și altul în cealaltă, iar la urmă venim înapoi. Noi ne cunoaștem fiecare drumul, iar dacă împușcăm o căprioară, o agățăm de un copac, apoi mergem și ne ajutăm unul pe altul s-o luăm. Eu am crezut că el se pregătea să-și mănânce prânzul și apoi urma să ne despărțim din moment ce ne apropiasem de capătul pădurii.

El căuta ceva, așa că am început să-mi caut și eu termosul ca să-mi beau ciocolata, dar el a scos fluierul acela vechi și a început să sune din el. M-a privit cu ochii lui de șopârlă și a fluierat din nou. Când a făcut aceasta, la o distanță cam cât este de lungă clădirea aceasta, s-a ridicat în picioare o căprioară mare.

Dacă unele surori nu știu, căprioara este mama puilor de cerb, iar acel fluier imita plânsetul unui pui care-și căuta mama. Toți vânătorii știu că ora unsprezece nu este un timp potrivit pentru vânătoare deoarece cerbii și căprioarele dorm.

Căprioara s-a ridicat și a privit în jur. Eu puteam s-o văd foarte bine. El m-a privit și a sunat din nou din fluier. În mod ciudat, în loc să fugă, căprioara s-a îndreptat spre luminiș, în câmp deschis. Așa ceva este foarte neobișnuit pentru că ele nu fac așa ceva în mod normal. Orice vânător știe aceasta. Dar căprioara aceea a ieșit direct

în câmp deschis. De ce? Pentru că era o mamă, iar cel care striga era un pui. Ea era născută să fie mamă.

Burt a privit în jos, și-a pregătit arma și a îndreptat-o spre ea, având o țintă sigură. L-am văzut cum și-a îndreptat arma spre căprioară și știam că va spulbera inima aceea credincioasă cu un glonț ciupercă de 180 de granule.

„Cum poți face așa ceva, Burt?” îmi ziceam în inima mea. „Cum poți fi atât de rău, încât să chemi acea căprioară mamă și s-o împuști în inimă, în timp ce încearcă să-și găsească puiul? Cum poți fi așa brută de om încât să faci așa ceva?” În timp ce gândeam aceasta, l-am văzut cum o țintește.

Era prea mult să pot privi la așa ceva. Poate sunt prea slab de inimă. M-am întors cu spatele și am spus: „Dumnezeule, cum poate face aceasta? Cum este posibil ca o ființă umană să fie atât de rea încât să împuște acea inimă credincioasă de mamă?”

Căprioara nu încerca să se dea în spectacol și să joace teatru. Ea era o mamă. A văzut vânătorul când a luat pușca de jos, dar a fugit? Nu, domnilor. Puiul acela era în necaz, iar ea voia să-l găsească.

Stând cu spatele am spus: „Cum poate face aceasta, Doamne Dumnezeule?” Am așteptat și am așteptat, dar arma nu s-a descărcat. M-am întors și am văzut că pușca tremura așa în mâna vânătorului; nu putea s-o mai țină. M-a privit și ochii aceia vechi de șopârlă s-au schimbat, în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji. A aruncat arma jos și a zis: „Billy, m-am săturat! Condu-mă la acel Isus despre care vorbești.”

Eu l-am condus la Hristos chiar acolo, pe acea moviliță de zăpadă. De ce? Pentru că a văzut ceva real, ceva adevărat. „*Vă spun că, dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga.*” (Luca 19.40). Acea mamă nu încerca să se prefacă, ci era o mamă

adevărată. Nu conta faptul că o pândea moartea sau orice altceva; ea stătea chiar în fața morții, conștientă că în fiecare clipă glonțul acela putea să-i străpungă inima. Era mamă și își căuta puiul.

Oh, dacă am putea fi atât de creștini cât era mamă acea căprioară! De ce era așa? Pentru că s-a născut să fie mamă, în timp ce noi suntem născuți să credem Cuvântul lui Dumnezeu; suntem născuți să-L credem pe Isus Hristos.

Haideți să ne plecăm capetele.

Câți dintre cei prezenți vor să-și ridice mâinile și să spună: „Frate Branham, doresc cu adevărat să fiu acel fel de creștin cum a fost și acea căprioară o mamă. Doresc ca inima mea să fie atât de plină de Hristos, încât să pot sta în față la orice ca un creștin adevărat, așa cum a stat și acea căprioară mamă. Doresc să trăiesc și eu o asemenea experiență.” Veți ridica mâinile acum? Dumnezeu să vă binecuvânteze. Peste tot sunt ridicate o mulțime de mâini. Sunt recunoscător pentru că mai aveți în voi Ceva real care vă face să credeți.

Ce se întâmpla dacă nu ați fi crezut? Nu ar fi fost de plâns? Să vezi un om care a ajuns într-o asemenea stare de necredință încât nu mai poate crede deloc, osândit, pierdut și necunoscând ceasul în care moartea poate bate la ușă. Voi trebuie să vă mutați în veșnicie.

Isus a spus: „*Trebuie să vă nașteți din nou* (Ioan 3.7), și să deveniți atât de creștini cum a fost și acea căprioară o mamă. Altfel, nu Îl veți putea vedea pe Dumnezeu nici chiar dacă vă veți alătura unor biserici.” El vorbea cu un bărbat religios al acelor zile, cu Nicodim, un om de optzeci de ani, și îi spunea că trebuie să se nască din nou și să devină la fel de creștin cum a fost mamă acea căprioară.

Mai este cineva care nu a ridicat mâinile, dar cunoaște cu adevărat prezența lui Dumnezeu, o recunoaște și spune: „Eu știu că sunt greșit!”? Când îți dai seama că

ești greșit, recunoști prezența lui Dumnezeu.

Dar când nu știi că ești greșit, Biblia spune că „ești ticălos.” Biserica din epoca aceasta este ticăloasă, nenorocită, săracă, oarbă și goală, și nu știe aceasta.

Gândiți-vă cum ar fi dacă o persoană, un bărbat sau o femeie, ar merge pe stradă într-o stare nenorocită, săracă, oarbă și goală, și nu ar vrea să vă asculte dacă ați încerca să-i spuneți aceasta? Ce s-ar întâmpla dacă acea persoană ar fi goală și nu ar crede aceasta? În ce fel de stare mintală ar fi un asemenea om?

Ei bine, aceasta este starea spirituală în care se află biserica! Oamenii sunt orbi spiritual, ticăloși, nenorociți, săraci și goi, înaintea lui Dumnezeu, păcătoși care încearcă să se acopere pe sine în spatele unor frunze de smochin, și nu știu aceasta.

Mai este cineva care vrea să ridice mâna? Dumnezeu să vă binecuvânteze. Așa este. Domnul să vă binecuvânteze. Poate ești un străin și nu l-ai văzut pe Dumnezeu făcând nici măcar un lucru, de aceea, înainte ca să vezi ceva, spune: „Accept acest lucru pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, fiindcă știu că aici este Unul mai mare decât Solomon; marele Duh Sfânt este prezent. Îl simt, Îl cred și îmi ridic mâna în semn că recunosc că sunt un păcătos și cer mântuire.”

Tată ceresc, binecuvântează-i pe cei care și-au ridicat mâinile. Noi cerem ca harul Tău să fie dat celor păcătoși. Poate aparțin unei biserici, dar aceasta nu înseamnă că nu sunt păcătoși. Doamne, ei și-au ridicat mâinile și doresc să fie mântuiți. Ei au recunoscut prezența Duhului Sfânt; de asemenea au recunoscut că El este Dumnezeu, că le vorbea și că nu au experiența pe care ar trebui s-o aibă.

Tu ai spus: „...pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.” (Ioan 6.37). Eu știu că acesta este adevărul, iar în Ioan 5.24 ai spus: „Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la

judecată, ci a trecut din moarte la viață.” Acestea sunt făgăduințele Tale, Tată, și eu le pretind. Doamne, poate că aici sunt creștini care încearcă să trăiască o viață mai curată în fiecare zi, care doresc să aibă o trăire mai bună și și-au ridicat mâinile. Tată, Te rog să-i binecuvântezi. Ajută-i să găsească acea împlinire în Hristos, Cuvântul făcut trup printre noi. Împlinește aceasta, Doamne, fiindcă îi încredințez în mâna Ta, în Numele Domnului Isus Hristos. Amin.

Dumnezeu să vă binecuvânteze. Am trecut cu cinci minute peste timpul care mi-a fost alocat. Iertați-mă, vă rog. Nu mai am mult de vorbit, dar aș vrea să mai așteptăm încă cinci minute, dacă nu vă supărați.

Câți dintre voi știu ce spune Biblia despre El? Biblia spune că *„El este Același ieri, azi și în veci.”* În Ioan 14.12, tot El a spus că *„Cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu.”* Nu cine nu crede, ci *„cine crede în Mine.”* Este adevărat, frați predicatori? Este adevărat. Câți dintre cei care citesc Biblia știu aceasta? *„Cerurile și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.”* (Matei 24.35). El a promis aceasta.

Fără îndoială că printre voi se află și oameni bolnavi. Eu nu vă cunosc deloc, și ca să demonstrez ce am spus mai devreme despre Îngerul Domnului din vremurile trecute și despre ceea ce a spus Isus când a zis: *„Cum a fost în zilele lui Lot, aidoma va fi și la venirea Fiului omului,”* vreau să vă atrag atenția cu privire la ceea ce voiam să spun cu privire la acele nume, la poziția bisericii, unde se află ea și așa mai departe. Puteți vedea acum? Sunt sigur că voi citiți printre rândurile cuvintelor pe care le vorbesc și înțelegeți ce vreau să spun.

Acum mă voi opri puțin la cei bolnavi și la cei aflați în nevoi. De ce sunt eu aici? De ce aș sta aici dacă aș fi un înșelător? Dacă ar fi așa, mai bine aș muri, fiindcă nu vreau să trăiesc așa. Aș vrea să fiu orice altceva, dar nu un înșelător. Ce ar face Dumnezeu cu mine? Eu nu știu dacă voi trăi să văd ziua de mâine, și nici voi nu știți aceasta. De ce ai vrea să fii un înșelător, când poți fi un om corect? Vedeți, așa ceva este străin de noi.

Fiți atenți! Eu susțin că aceste Scripturi trebuie să se împlinească, iar în ultimele două nopți am citit și v-am arătat cine este Isus și ce este acum prezența Lui. Noi știm că El trebuie să Se întoarcă în zilele din urmă în trup de carne și să Se descopere în același fel. Suntem noi conștienți de aceasta? Spuneți „Amin!” dacă sunteți. (Adunarea spune: „Amin!”). În ordine. Pentru liniștea voastră, vă spun în Numele Lui că El este aici, același Dumnezeu care a vorbit cu Avraam, care a stat cu spatele întors spre cortul în care se afla Sara și a știut ce a gândit ea.

El a făcut același lucru când a venit aici. A privit în audiență și a văzut ce era în inimile oamenilor. O femeie s-a atins de haina Lui, iar El a privit în jur până a găsit-o, și atunci i-a vorbit. Orbul Bartimeu s-a atins și el de haina Lui când a strigat: „*Fiul lui David ai milă de mine!*” și El se afla la două sute de yarzi (o sută optzeci și opt de metri) de locul unde era el. Credința Lui L-a oprit pe Fiul lui Dumnezeu din drum, așa că S-a întors și a zis: „Aduceți-l aici!”

Micuțul Zacheu s-a ascuns într-un copac, pentru că nu credea că El era un Profet, dar Isus S-a oprit chiar sub acel copac, a privit în sus și i-a zis: „*Zacheu, vino jos!*” chemându-l pe nume.

Isus nu l-a văzut niciodată pe Petru, dar când l-a adus Andrei în prezența Sa, i-a zis: „*Numele tău este Simon, și ești fiul lui Iona.*” Iar când a venit Natanael, i-a spus unde fusese și ce a făcut. El a cunoscut și starea acelei femei și i-a cunoscut necazul și problema ei.

Acesta este Dumnezeu, prieteni! Cei care credeți din toată inima aceasta, spuneți: „Acesta trebuie să fie Dumnezeu!” Câți din cei prezenți aici, știți că eu nu știu nimic despre voi? Ridicați mâna și spuneți: „Știu că acest om nu mă cunoaște și nu știe nimic despre mine, și că el este numai un om.” Acesta sunt eu, fratele vostru, și mă aflu aici ca să vă ajut.

Câți dintre voi mi-ați citit cărțile și articolele? Voi credeți adevărul, nu? Acestea sunt zilele din urmă și Domnul Isus ne ajută.

Dacă El ar veni în seara aceasta... Să nu se mai plimbe nimeni. Stați pe locurile voastre, acolo unde vă aflați, fiindcă Domnul Isus va veni în seara aceasta să confirme cuvintele pe care le-a spus și lucrurile pe care le-a promis. Dacă va dovedi că aceste cuvinte sunt Adevărul, veți crede în El? (Adunarea spune: „Amin!”). Credeți!

Tată ceresc, eu am vorbit despre Tine, despre Cine ai fost și despre Cine ești, și acum Te rog să vii în scenă. Doamne, oamenii din audiență îmi sunt total străini, Te vei face cunoscut în seara aceasta în mijlocul nostru, ca să știm și să recunoaștem că aceste Scripturi sunt împlinite și că „*Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci*”? Dacă trăim în zilele din urmă, El trebuie să Se descopere așa cum a spus că Se va descoperi, adică la fel ca în zilele Sodomei, înainte de venirea fiului promis la Avraam. Și sămânța împărătească a lui Avraam așteaptă Fiul promis. Astăzi se va întâmpla la fel ca atunci, Tată, totul este pregătit, până și locurile, timpul, numele și restul. Ajută-ne, pentru că Te rugăm în Numele lui Isus Hristos. Amin. Aș vrea să vă rugați cu toții și să-i cereți orice aveți nevoie, pentru că El este Marele Preot.

Câți predicatori sunt în clădire? Ridicați mâinile oriunde vă aflați. Cred că sunt în jur de treizeci sau patruzeci. Câți din voi știu că în cartea Evreilor din Noul Testament, scrie că „*Isus Hristos este Marele Preot care poate fi atins prin simțirea neputințelor noastre*” și că aceasta se întâmplă chiar acum? Puteți să ridicați mâinile și să spuneți: „Știu că acesta este adevărul, pentru că așa spune Biblia.” Așa este. În ordine.

Dacă El este Marele Preot este și Același ieri, azi și în veci, iar dacă L-ai atinge în seara aceasta, ar proceda la fel ca atunci, nu-i așa? (Adunarea spune: „Amin!”). La fel cum a făcut ieri.

Femeia aceea l-a atins haina, iar voi spuneți: „Oh, numai să pot face și eu aceasta!” Credința voastră este cea care îl atinge. El nu a simțit nimic fizic. Credința acelei femei i-a atins haina, iar credința ta poate să-L atingă acum. Credeți aceasta?

Cuvântul lui Dumnezeu este manifestat, iar El va descoperi și va arăta același lucru. Credeți aceasta din toată inima voastră? (Adunarea spune: „Amin!”). În ordine. Aveți încredere în El și credeți-L. Nu vă îndoiiți! Aveți încredere în Dumnezeu că va face aceasta. Rugați-vă și credeți din toată inima. Dacă Dumnezeu va face deosebirea pentru unul sau doi oameni pe care îi cunoașteți, acest lucru este infailibil. Câți dintre voi vor crede și vor recunoaște prezența Lui? (Amin). Aceasta este ceea ce trebuie.

Acolo stă o doamnă și se uită la mine. Ea are probleme cu inima. Crezi că Dumnezeu îți va vindeca inima și te va face bine? Dacă este adevărat că ai probleme cu inima, ridică mâna. Sunt eu străin față de tine? În ordine. Doamna cu părul alb care stă acolo.

Ridică mâna doamna cu haina verde. Problema ta este artroza. Crezi că Dumnezeu te va elibera și te vei face bine? Dacă este așa cum am spus, ridică mâna. Vedeți? În ordine. Peste tine tocmai a venit Ceva, nu-i așa? Este acea Lumină. Câți dintre voi au văzut fotografia cu Lumina aceea? Acum este peste această femeie. Deodată simți că vine peste tine o senzație dulce. Dumnezeu te-a binecuvântat, te-a vindecat și te-a făcut bine, crezi aceasta?

Crezi că El știe ce nu este în ordine cu tine? Numai El te poate vindeca, pentru că este o umbră neagră de epilepsie. Dacă este adevărat, ridică mâna, tânără doamnă. Vă face să gândiți altfel decât ați gândit acum câteva minute, nu-i așa? Ați văzut cum am oprit acest lucru, făcând aceasta? A fost pentru voi. Dacă crezi din toată inima, acele blesteme te vor lăsa. Vei accepta aceasta și vei crede din toată inima? Dumnezeu să te binecuvânteze. Du-te și crede.

Doamna care stă aici și suferă de stomac, crezi că Dumnezeu te va face bine? Tu stai la capătul rândului de aici. Crezi că Dumnezeu te va vindeca de problema de la stomac? Accepți acest lucru? În ordine. Dumnezeu să te binecuvânteze.

Eu sunt străin față de doamna aceasta, nu o cunosc. Ea este doar o femeie

oarecare, dar Dumnezeu o cunoaște. Credeți din toată inima? (Adunarea spune: „Amin!”) În ordine. Să aveți credință!

Doamna care stă în capătul acesta are probleme cu vezica biliară. Tu ai pietre la fiere și aceasta te deranjează. Dacă este adevărat, ridică mâna. Eu nu te cunosc. Vedeți? Doamne de lângă tine are și ea o suferință. Puteți vedea Lumina care este deasupra femeii? Doamna are probleme cu rinichii. Așa este. Are acid uric la rinichi. Dacă este adevărat, ridică mâna. Așa este. Doamna care te-a atins atunci are probleme nervoase. Voi sunteți străine, nu sunteți de aici. Este adevărat, nu-i așa? Sunteți din orașul DesMoines. Este adevărat, nu-i așa? Credeți că Dumnezeu poate să-mi spună numele vostru, așa cum a făcut și cu Petru? Numele tău este doamna Wolff. Așa este. Ridică mâna. Du-te înapoi vindecată, pentru că Isus Hristos te face bine.

Îi recunoașteți prezența? Știți că El este aici? Atunci puteți-mă mâinile unii peste alții, în timp ce Duhul Sfânt este printre noi. Acela este Duhul Sfânt peste voi. Dacă credeți, puteți fi vindecați toți. Credeți din toată inima? (Adunarea spune: „Amin!”).

Tată ceresc, nu mai este nimic altceva în afară de credință. Noi renegăm tot întunericul. În timpul trezirii, așa cum am spus la început, valul vine peste apă și o agită în sus și-n jos, scoțând necredința din ea. Fie ca toată necredința să fie îndepărtată în timp ce Duhul Sfânt trece în sus și-n jos, iar puterea Dumnezeului celui Atotputernic să-i elibereze pe toți cei aflați în suferință.

Eu îl mustru pe diavol. Satan, tu nu ești nimic altceva decât o pretenție și ești dat pe față aici, între acești oameni, de dovada biblică a lui Isus cel înviat. Te somez prin autoritatea Dumnezeului celui viu să ieși afară din acești oameni și să-i lași în pace pentru gloria lui Dumnezeu.

Toți cei care își acceptă vindecarea să stea în picioare și să spună: „Eu cred. Nu contează ce se întâmplă și de cât timp este nevoie, fiindcă știu că voi fi vindecat. Eu accept aceasta din toată inima.” Ridicați mâinile și spuneți: „Mulțumesc,

Doamne.” Lăudați-L pe Domnul. Așa este, dați-I slavă. Ridicați mâinile și lăudați-L pentru vindecare, așa cum faceți în bisericile voastre. Amin.

- Amin -